

ת"פ 71665/07/18 - מדינת ישראל נגד א.ג.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 71665-07-18 מדינת ישראל נ' ג'
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד מעין דואק
נגד
- א.ג.
ע"י עוה"ד כאמל אלזיאדנה

הכרעת דין

כתב האישום המתוקן

1. על פי עובדות כתב האישום המתוקן מיום 31.12.19, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והגברת ד.מ בני זוג פרודים מזה חמישה חודשים (להלן: **ד'**). במועד הרלוונטי לכתב האישום, ילדה ד' את בנם המשותף במחלקת היולדות של בית החולים אסף הרופא (להלן: **בית החולים**).

2. בתאריך 31.6.18 בשעה 11:45 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבקר את ד' בחדרה בבית החולים (להלן: **החדר**). הנאשם נטל את התינוק לידי ו הצטלם עמו ואמר לד' כי הוא ייקח את התינוק לרהט, עיר מגוריו, ויקרא לו "מ". בתגובה, ד' אמרה לנאשם כי היא מבקשת שישב לידיה את התינוק ושהיא מעוניינת לקרוא לו "י". בשלב זה, נכנס אביה של ד', א.מ (להלן: **א'**) וביקש מהנאשם להשיב את התינוק לידיה של ד'. בתגובה, החל הנאשם לצעוק על א' ואמר לו **"מי אתה יא זבל אני אבא שלו, אני אדרוך לך על הראש, יא בן זונה, אמא שלך מזדיינת, אם תקרא לילד י' אני אחתוך לך את הראש ואשים חתיכות מהראש שלך בכל כניסה ברמלה"**.

2

3. בהמשך, כאשר הגיעו שוטרים למקום, איים הנאשם בפני השוטר איתי שעובי על א' ובנו באומרו **"אם**

אתם פניתם למשטרה, הסתבכתם."

4. לפיכך, יוחסה לנאשם בכתב האישום עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

עדוּתו של א' באמרת החוץ במשטרה לעומת עדוּתו בבית המשפט

5. באמרת החוץ של א' בתחנת המשטרה באותו היום של האירוע המתואר בכתב האישום, נאמר בתמצית כדלקמן (ת/11, שורות 10-29, 34-37):

א. אמו של הנאשם ואמה של ד' שהיא אשתו של א', הן אחיות. יוצא מכך שהנאשם וד' הם בני דודות. א' הגיע לבית החולים על מנת לבקר את ד' לאחר לידתה. בעת שהוא נכנס לחדר, ד' אמרה לו שהנאשם רוצה לקחת את התינוק לרהט ולכן א' פנה אליו וביקש ממנו להחזיר את התינוק לד'. בתגובה, הנאשם אמר לו **"מי אתה יא זבל, אני אבא שלו, אני אדרוך לך על הראש, יא בן זונה, אמא שלך מזדיינת, אני אחתוך לך את הראש, אם תקרא לילד י', אני אחתוך אותך לחתיכות ואתלה אותך בכל רמלה"**.

ב. בעת שא' נכנס לחדר, היו שם, בין השאר, אמו של הנאשם אשר שמעה את הדברים שאמר הנאשם לא', ואמרה לנאשם **"תתבייש לך"**.

ג. בתגובה לדברים שהנאשם אמר לא', האחרון פנה לאחות של בית החולים וביקש להזמין את נציגי הביטחון של בית החולים. משהגיעו, הם הורו לכולם לצאת מהחדר. הנאשם חזר ונכנס לחדר. בהמשך, בעת שא' היה מחוץ לחדר, הוא התקשר למשטרה.

ד. בהמשך, בנוכחות אחד השוטרים שהגיעו למקום, הנאשם אמר לא' **"אתה והמשפחה שלך הסתבכתם איתי"**.

6. לעומת זאת, בעדוּתו של א' בבית המשפט אמר את הדברים הבאים: במועד האירוע המתואר בכתב האישום, א' הגיע לחדר על מנת לבקר את ד'; בחדר נכחו, בין השאר, הנאשם, אמו של הנאשם וד'; הנאשם אכן קילל את א', אך כלל לא איים עליו; בנוסף, א' הכחיש ששמע את הנאשם מאיים עליו בנוכחות השוטר שהגיע לבית החולים (ראו: פרוטוקול מיום 31.12.19, עמוד 20 שורות 15-33, עמוד 21 שורות 4-32, עמוד 22 שורות 1-22, עמוד 23 שורות 26-27, עמוד 24 שורות 3-6, 28-30, עמוד 25 שורות 8-16, עמוד 26 שורות 2-11, 24-31, עמוד 27 שורות 8-11, עמוד 28 שורות 28-33, עמוד 30 שורה 27).

7. בעקבות כך, א' הוכרז כעד עוין ונחקר בחקירה נגדית על ידי המאשימה. על כן, המאשימה ביקשה להגיש את אמרת החוץ של א' תוך הפניה לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א 1971 (להלן: **פקודת הראיות**). יובהר, המאשימה הוכיחה את שלושת תנאי הקבילות שבסעיף 10א(א) לפקודה הראיות ונושא זה כלל איננו במחלוקת (א' היה עד במשפט וניתנה לבא כוח הנאשם הזדמנות לחוקרו בחקירה נגדית, גובה האמרה השוטר באסם סוסו היה עד במשפט, ותוכן אמרת החוץ היה שונה מהעדות של א' בבית המשפט כפי שכבר הוסבר לעיל).

גרסתו של הנאשם

8. להלן תמצית עדותו של הנאשם בבית המשפט (פרוטוקול מיום 19.10.2020, עמוד 53 שורות 12-20, 29-33, עמוד 54 שורות 1-8, עמוד 55 שורות 25-29, עמוד 56 שורות 5-15, עמוד 57 שורות 1-22, עמוד 58 שורות 1-6):

א. בנו של א', שהוא גם אחיה של ד', סטר לאדם מסוים מרמלה ושמשייך למשפחת ג' ועקב כך א' ובנו קיבלו איום שיפגעו בהם. א' פנה לנאשם וביקש ממנו לגייס את משפחתו המורחבת על מנת לתת לא' ובנו הגנה למול משפחת ג' על ידי כך שיועבר להם מסר מאיים ומרתיע.

ב. הנאשם סירב לגייס את משפחתו המורחבת על מנת לתת הגנה לא' ולכן האחרון כעס עליו והסית את ד' נגד הנאשם. עקב כך, במהלך הריונה בבנם המשותף, היא עזבה את הבית שבו התגוררה עם הנאשם שבתחומי העיר רהט ועברה לגור בבית הוריה שבתחומי העיר רמלה.

ג. בעת שד' ילדה את בנם המשותף, הנאשם תחילה לא רצה להגיע לבית החולים על מנת להימנע ממפגש כלשהו עם א', אך אמו של הנאשם שכנעה אותו שטוב וראוי שיגיע לבקר את ד' מאחר שמדובר בלידת בנו.

ד. במהלך שהותו של הנאשם בתוך החדר, הוא הצטלם עם התינוק ולפתע נכנס א' לחדר ואמר "מי הביא את הזבל הזה לפה". בתגובה, הנאשם קילל אותו בחזרה ואמר לו "אתה זבל". הנאשם מכחיש מכל וכל שאיים בדרך כלשהי על א'. בעקבות חילופי הדברים בינו לבין א', א' הזמין את נציגי הביטחון של בית החולים ואלה הורו לא' לצאת מהחדר והשאירו את הנאשם בחדר יחד עם ד'.

ה. בהמשך, נודע לנאשם שא' הזמין משטרה לבית החולים. הנאשם מכחיש שאיים על א' בנוכחות השוטרים.

שתי אפיזודות של איומים

9. ייאמר כבר עתה שהנני מעדיף את גרסתו של א' באמרת החוץ במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. בנוסף, הנני מעדיף את גרסתו של א' באמרת החוץ שהנאשם אכן איים עליו על פני גרסתו של הנאשם שלא איים כלל.

10. יש להשקיף על אירוע האיומים מושא כתב האישום כשתי אפיזודות נפרדות: ראשית, האפיזודה בתוך החדר שבמהלכה הושמעו דברי איומים כלפי א', וזאת בטרם הגעת השוטרים לבית החולים (להלן: האפיזודה הראשונה); שנית, האפיזודה מחוץ לחדר שבמהלכה הושמעו דברי איומים כלפי א' ובנוכחות השוטר שהגיע למקום (להלן: האפיזודה השנייה).

11. יש לציין שאין חובה שראיית החיזוק לאמרת החוץ של א', כפי שנדרש בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, תתייחס לשתי האפיזודות. די בכך שקיימת ראייה של חיזוק לגבי אחת האפיזודות על מנת שבית המשפט ייחס משקל גבוה לאמרת החוץ של א', בכללותה, ויעדיפה על עדותו בבית המשפט.

12. מזכיר את ההלכה הפסוקה הקובעת שדי בכך שראיית החיזוק תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרת החוץ של העד, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין. כמו כן, אין נדרש כי ראיית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרת החוץ של העד (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

13. יובהר כבר עתה, שקיימת ראיית חיזוק נפרדת לגבי כל אחת משתי האפיזודות. כאמור, הדבר הוא הרבה מעבר לנדרש על מנת שבית המשפט ייחס משקל גבוה לאמרת החוץ של א' ויעדיפה על עדותו בבית המשפט. במילים אחרות, בכוחה של כל אחת מראיות החיזוק הנפרדות, שיפורטו בהמשך, כדי לאמת את דבריו של א' באמרת החוץ שלו שאיום פעמים, פעם בתוך החדר (האפיזודה הראשונה) ופעם מחוץ לחדר (האפיזודה השנייה).

14. **לגבי האפיזודה הראשונה** שעניינה השמעת דברי איום בתוך החדר עוד לפני הגעת השוטרים למקום, קיימות שתי ראיות של חיזוק המאמתות את האמור באמרת החוץ של א' לגבי אותה אפיזודה, והן:

א. ראשית, עדותה של ד': ד' העידה שעוד בטרם כניסתו של א' לחדר, הנאשם היה בחדר עם אמו ושתי אחיותיו, ר' ור', אחז בתינוק והצטלם עמו. בהמשך, לפי עדותה, אמו של הנאשם אמרה לו להחזיר את התינוק לד' כי היא צריכה להניק אותו ואז הוא אמר לה שהילדים שלו לא יגדלו עם "אנשים כאלה, שרמיט" (זונות בערבית) והתקדם לכיוון הדלת, דבר שיצר אצלה חשש שבכוונתו לקחת לה את התינוק. לפי עדותה, א' נכנס לחדר והנאשם סירב למסור לו את

התינוק ואמר לו בנוכחותה של ד' "אתה לא תיקח את הילד שלי אני אהרוג אותך" (פרוטוקול מיום 19.10.2020 עמוד 42 שורות 3-5). בהמשך, היא קראה לאחת האחיות של בית החולים, ועקב כך הגיעו נציגי הביטחון, הוציאו את כולם מהחדר ונשארו בו היא, התינוק, הנאשם ואמו. לפי עדותה, בשלב זה, הנאשם אמר לה שבכוונתו לקרוא לילד "מ" ולא "י" כפי שהיא רצתה והוסיף שאם יקראו לילד י' הוא יכרות ל' א' את הראש וישים אותו פסל בכניסה לרמלה, ישים אותו מתחת לאדמה וידרוך עליו (פרוטוקול מיום 19.10.2020 עמוד 42 שורות 10-5, עמוד 43 שורות 1-7, עמוד 45 שורות 1-10, עמוד 48 שורות 12-24).

יש לציין שבשלב הסיכומים ההגנה ביקשה להגיש את אמרת החוץ של ד' במשטרה מיום 31.3.18 ונתת לי לבקשתה. מעיון באמרת החוץ עולה שנאמרו בה דברים דומים לדברים שאמרה בעדותה בבית המשפט (ראו במיוחד עמ' 1 ש' 9 עד עמ' 2 ש' 7). למעשה, אמרת החוץ של ד' נותנת נופך של אמינות לעדותה בבית המשפט.

6

ב. שנית, המידות בהגשת תלונה למשטרה: מיד לאחר האירוע מושא האפיזודה הראשונה, א' התקשר למשטרה והגיעו שוטרים לבית החולים ובהמשך היום הגיע לתחנת המשטרה ברמלה ומסר תלונה (ראו תמליל השיחה עם מוקד 100, ת' 8, וכן אמרת החוץ של א', ת' 11). הלכה פסוקה היא, שסמיכות הזמנים בין האירוע העברייני לבין מועד הגשת תלונה למשטרה על ידי קורבן העבירה, מהווה מקור עצמאי של חיזוק ונותנת לעדותו של הקורבן נופך של אמינות (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

15. **לגבי האפיזודה השנייה** שעניינה איומים על א' ובנו בנוכחות שוטר מחוץ לחדר, ראיית החיזוק לחלק באמרת החוץ של א' שמתייחס לאותה אפיזודה, היא עדותו של השוטר איתי שעובי שהעיד ששמע את הנאשם שעמד לידו אומר לאח של ד', כדלקמן: **"ואז הגיע אח של אשתו, רצה לדבר אתו, הוא אמר אנחנו בסדר הכל בסדר, ואז הוא אמר לו התקשרתם למשטרה, פתחתם סכסוך אחושרמוטה ובמבט מאיים"** (פרוטוקול מיום 31.12.19, עמוד 12 שורות 21-22, וכן עמוד 16 שורות 15-6).

16. עדותו של השוטר איתי שעובי היא מהימנה עליי. יוזכר, מדובר בעדות של איש מרות שאין לו כל היכרות אישית עם מי מהצדדים ולכן יש לייחס לעדותו משקל גבוה ביותר.

17. הדברים שאמר הנאשם באפיזודה הראשונה בתוך החדר והדברים שאמר באפיזודה השנייה מחוץ לחדר, כל אחד מהם בנפרד מקיים את היסוד העובדתי והנפשי של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הדברים נאמרו במטרה ברורה להפחיד את א' (בשתי האפיזודות) ולהפחיד את בנו של

א' (באפיזודה השניה). באפיזודה הראשונה בתוך החדר מדובר איום ברצח כלפי א', ובאפיזודה השנייה מדובר באיום לפגיעה עתידית בא' ובנו בשל עצם הפנייה למשטרה.

העדות של שתי אחיותיו של הנאשם

7

18. הנאשם הביא את שתי אחיותיו, ר' ור', כעדות מטעמו. שתיהן אמרו דברים דומים, כדלקמן: בעת שהיו בחדר, הנאשם הצטלם עם התינוק ואמר בבדיחות הדעת שברצונו לקרוא לילד "י" ולא "מ" כפי שרצתה ד'; א' נכנס לחדר וניסה למשוך מידיו של א' את התינוק מראשו בצורה רשלנית שהייתה עלולה לפגוע בתינוק הרך; א' גם קילל את הנאשם וכינה אותו "זבל"; א' ענה לו "אתה זבל"; לאחר מכן, הגיעו נציגי הביטחון של בית החולים והוציאו את שתיהן ואת א' מהחדר ונותרו בו הנאשם, ד', התינוק ואמו של א'; בכל מקרה, לטענתן, הנאשם כלל לא איים על א' (ראו עדותה של ר.ג, פרוטוקול מיום 19.10.2020 עמוד 63 שורה 21-30; וכן עדותה של ר.ג, פרוטוקול מיום 19.10.2020, עמוד 65 שורה 9 ועד עמוד 66 שורה 8).

19. לדעתי, יש לעשות פליגין דיבורא לעדותן של ר' ור'. החלק בעדותן שאכן היו חילופי קללות בין הנאשם לבין א', הוא מהימן עליי, ומתיישב עם מכלול הראיות, קרי עם עדותם של ד', א' ואף עם עדותו של הנאשם עצמו. כמו כן, דבריהן כי אמן נותרה בחדר עם הנאשם, התינוק וד', לאחר ששתיהן וא' יצאו מהחדר לפי הוראת נציגי הביטחון של בית החולים, גם היא מהימנה עליי ומתיישבת עם עדותה של ד' ואף עם עדותו של הנאשם. לעומת זאת, החלק בעדותן לפיו לא שמעו את הנאשם מאיים על א', היא עדות בלתי מהימנה ויש לייחס לה משקל אפסי. להלן נימוקי:

א. לפי מכלול הראיות שהוצגו בפניי, אמו של הנאשם הייתה עדה ישירה לדברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי א', וזאת הן בפניו של א' עת שנכח בחדר עם ר' ור', והן בפני ד' לאחר יציאתם של א', ר' ור' מהחדר. יוצא מכך, שאמו של הנאשם היא עדה מרכזית שאילו הייתה מעידה היה בכך כדי לזרות אור על מכלול האירוע מושא כתב האישום.

ב. לכן, המשטרה התקשרה לאמו של הנאשם וביקשה ממנה להגיע לתחנת המשטרה למסירת עדות וזו סירבה בכל תוקף להגיע וסירבה אף לשוחח איתם (ראו מזכרו של השוטר יעקב אלדבאח, ת/5).

ג. כמו כן, באמרת החוץ של א', נאמר שאביו של הנאשם התקשר לא' והתנצל בפניו על התנהגותו של הנאשם בבית החולים ואף ייעץ לו לפנות למשטרה בתלונה (ת/11, ש' 29-30). בעקבות זאת, המשטרה התקשרה לאביו של הנאשם וביקשה שהוא, אשתו ושתי בנותיו (ר' ור') יגיעו למשטרה לגביית עדותם. אביו של הנאשם סירב להגיע למשטרה (ראו: שני המזכרים של

השוטר יעקב אלדבאח מיום 1.4.18 ומיום 2.4.18, ת/4 ו-ת/6 בהתאמה).

8

ד. יוצא מכך, ששתי אחיותיו של הנאשם, ר' ור', ידעו שהן מתבקשות להגיע לתחנת המשטרה למסירת עדות לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע מושא כתב האישום, אך בחרו שלא לעשות כן. בנסיבות אלה, יש להשקיף על החלק בעדותן בבית המשפט שלא שמעו את הנאשם מאיים על א', כעדות כבושה ולכן יש לייחס לחלק זה בעדותן משקל אפסי.

חוסר מהימנות עדותו של הנאשם שלא איים

20. לדעתי, יש לייחס לעדותו של הנאשם שכלל לא איים על א', לא באפיזודה הראשונה בתוך החדר, ולא באפיזודה השנייה מחוץ לחדר בנוכחות השוטר איתי שעובי (איום שהופנה גם כלפי בנו של א'), משקל אפסי. במילים אחרות, עדותו של הנאשם שלא איים בשתי האפיזודות היא בלתי מהימנה. להלן נימוקי:

א. ראשית, טענתו של הנאשם שלא איים איננה מתיישבת עם מכלול הראיות שהובאו לעיל, לרבות עדותם של השוטר איתי שעובי וד' שנמצאו מהימנים בעיני, וגם לא עם אמרת החוץ של א' שנמצאה עדיפה בעיני על פני עדותו של א' בבית המשפט.

ב. שנית, יש להפחית משמעותית מהמשקל שיש לייחס לעדות הנאשם בבית המשפט בשל כך שהדברים שמסר בבית המשפט לגבי הסכסוך בין א' למשפחת ג' ובקשתו של א' לקבלת הגנה מהם ממשפחתו המורחבת של הנאשם, הם בגדר עדות כבושה. גרסה זו לא עלתה כלל באמרת החוץ של הנאשם במשטרה, וכל מה שנאמר באותה אמרת חוץ הוא "**אבא שלה לקח אותה מהבית, בגלל שלא עזרתי לו**" (ת/1, שורה 14), אך מבלי לפרט כלל במה הדברים אמורים.

ג. שלישית, בחקירה הנגדית של א' בבית המשפט על ידי ההגנה, הוא לא עומת כלל עם הגרסה של הנאשם שא' הסית את ד' נגד הנאשם עקב סירובו של הנאשם לסייע לו בסכסוך שנוצר עם משפחת ג' (ראו פרוטוקול מיום 31.12.19, עמוד 30 שורה 21 עד עמוד 32 שורה 24). הדבר מחזק אף יותר את המסקנה שעדותו של הנאשם בנושא זה היא עדות כבושה, דבר המעיב על אמינות גרסתו, וזאת באופן כללי, לרבות לעניין החלק בעדותו שבו הכחיש שאיים על א'.

9

ד. רביעית, אביו ואמו של הנאשם הם עדים שמצויים בשליטתו של הנאשם ולכן היה עליו להביא את שניהם כעדים מטעמו. אמו, כדי שתעיד מה שהתרחש בחדר בנוכחותה ובמשמע אוזניה. אביו, כדי להפריך את טענתו של א' באמרת החוץ שלו שהראשון התקשר אליו והתנצל בפניו על

התנהגותו של הנאשם בבית החולים ועצתו לא' שיפנה בתלונה למשטרה. בפועל, אביו ואמו של הנאשם לא הובאו כעדים.

יוזכר, הלכה פסוקה היא שכאשר נאשם נמנע מלהביא עדים מרכזיים שמצויים בשליטתו ואשר יש בעדותם כדי לתמוך בגרסתו, נוצרת חזקה שבעובדה שאילו היו מגיעים הם היו מעידים בניגוד לגרסתו ותומכים בגרסתם של עדי התביעה (ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדברי כבוד השופט קדמי; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

ולענייננו, העובדה שהנאשם לא הביא את אביו ואת אמו כעדים מטעמו, יוצרת חזקה שבעובדה שאילו היו מגיעים להעיד, הם היו תומכים בדברים שנאמרו על ידי ד', על ידי השוטר איתי שעובי ועל ידי א' באמרת החוץ שלו, קרי שאכן איים בשתי האפיזודות.

סוף דבר

21. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע עבירת איומים. לכן, הנני מרשיעו בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"א, 26 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.